

Megteremtette és megáldotta őket...

Köszöntés: „Hozzád menekülök, Uram, ne szégyenüljek meg soha! Ments meg, szabadíts meg irgalmasan! Mert te vagy, Uram, reménységem, te vagy, Uram, bizodalمام ifjúkorom óta. Te voltál támaszom születésem óta, te hoztál ki anyám méhéből, téged dicsérlek szüntelen. Sokan csodálkoznak rajtam, mert te vagy erős oltalmam.” (Zsolt 71, 1. 5-7.) Ámen.

Gyülekező ének: : 499. dicséret: „Megújult testtel és erővel...”

Fennálló ének: 250. dicséret 4. verse: „Imádlak téged, aki teremtettél...”

Fő ének: 139.zsoltár : „Uram, te megvizsgál sz engem...”

Előfohász: „Teljesedjék be rajtam irgalmad, hogy éljek... [Krisztus] a láthatatlan Isten képe, az elsőszülött minden teremtmény közül. Mert benne teremtett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok.” (Zsolt 119,77; Kol 1,15-16) Ámen.

Lekció: Mózes I. könyve 1, 27-31

Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlóvá: uralkodják a tenger halain, az ég madarain, az állatokon, az egész földön és mindenben, ami a földön csúszik-mászik. Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket. Isten megáldotta őket, és ezt mondta nekik Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be és hódítsátok meg a földet. Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön mozgó minden élőlényen! Azután ezt mondta Isten: Nektek adok az egész föld színén minden maghozó növényt, és minden fát, amelynek maghozó gyümölcse van: mindez legyen a ti eledetek. Minden földi állatnak, az ég minden madarának és minden földi csúszómászonak pedig, amelyben élet van, eledelül adok minden zöld növényt. És úgy történt. És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó. Így lett este, és lett reggel: hatodik nap.

Előima

Lelkünk, testünk Teremtője és Gondviselője! Köszönjük, hogy a Te kezében van minden és nagyobb vagy alkotásaidnál. Megvalljuk Urunk, hogy annyi minden még hiányzik belőlünk. Félelemtől és elvakultságtól szabadon szeretnénk látni önmagunkat, de a bűn által naponként darabokra törjük azt a képet, amit nekünk szántál. Napról napra eltörik bennünk valami, és alkalomról alkalomra Te vagy az, Aki elveszed gyötrődésünket, és segítesz, hogy lelkünk megszabaduljon minden gonoszságtól. Urunk, mennyei szerető Istenünk, ma is kigyógyulni szeretnénk mindabból, amiben sínylődünk, hiszen néha érezzük szereteted, de néha nem érzünk semmit. Drága Úr Jézus! Kérünk, ne vess el bennünket orcád elől, és teremts bennünk tiszta szívet és újult lelket. Tudjuk, hogy egyedül nem megy, csak Általad élhetünk Neked tetsző életet. Könyörgünk, mindent újjá Teremtő Krisztusunk,

gyűjtsd meg bennünk lángod Igéd és Lelked által, hogy a szívek hittől hevüljenek. Kérünk, hadd vegyük számba a Te Teremtő és Gondviselő munkád, és áldjunk tetteidért jobban, mint ahogy azt a hétköznapiok sűrűjében tesszük. Köszönjük Urunk, hogy tudhatunk áldásaidról. Köszönjük, hogy számba vehetjük azokat, kérünk, bocsásd meg hűtlen voltunkat és áldj meg bennünket élő üzenettel, hogy érezzük, Te szólsz és cselekszel. Atya, Fiú Szentlélek, áldj meg dolgainkban. Ámen.

Igehirdetés előtti ének:

169. dicséret: „Úr Isten, téged szívünkben dicsérünk...”

Textus: Mózes I. könyve 1,27b-28a

„Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket. Isten megáldotta őket...”

Ünneplő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

1839-ben a holland származású, amerikai Robert Cornelius (1809-1893) egy októberi (más források szerint novemberi) napon felállította apja vállalkozásának hátsó udvarán a fényképezőgépét, majd miután levette az objektívről a fényzáró sapkát, odarohant az optika elé. Valamivel több mint egy percet töltött mozdulatlanul a gép előtt, majd lezárta a fény útját, és ezzel az így elkészült fotográfia nemcsak a világ első fényképezőgéppel készített önarcképe, hanem a világ első, embert ábrázoló portréja is lett. A kép ugyanis valakit ábrázolt. Képviselő szerepét töltötte be.

Egyik mélyhitű gyülekezeti előjárótól hallottam egy gyönyörű vallomást személyes fénykép jelentőségéről: „Az íróasztalomon van egy képem a feleségemről és a három gyermekemről. Ők sajnos nem lehetnek velem az egész hosszú munkanap alatt, csak esténként látom őket viszont. A képnek kell helyettesítenie őket az egész nap során. Ha azt mondom az én kollégáimnak, ez az én családom, egyikük sem mondja: „ne mond már, ez csak egy fotó.” Ahogyan a kép visszaadja a családomat, úgy ábrázolja az ember Istent a teremtett világ számára.” Okos telefonjainkkal egy gombnyomással rengeteg arcképet örökítünk meg, nem kell már hozzá sötét kamra, vagy épp pontos arányokkal meghatározott folyadékmennyiség. De az Úrról mást olvasunk, Ő nem lencsevégre kapta az embert, hanem alkotta. Szó szerint csinálta. Dolgozott rajta, és a mai napig helyreállítja. Kemény munka ez. A

teremtés is, úgy ahogy a megváltás is – minden Isten nagy műve. Az Úr bölcs végzése az ember teremtése, mert azt szeretné, hogy az Ő nagysága visszaverődjék az emberen.

Drága Testvéreim! Isten ma is dolgozik rajtunk. Erőt fejt ki, hogy életünk helyreálljon. Csinálja, formálja, kézbe veszi, nézegeti, gyönyörködik benne, vagy épp elszörnyülködik rajta, de mindenképp számon tartja. Az ember „teremtény, aki arra rendeltetett, hogy Isten előtt és Istennel éljen.” (Barth Károly), mert Tőle származik minden. Az Istenképesség is.. Ezzel azonban nem dicsekedhet és hivalkodhat az ember, csak élhet újból és újból a KRISZTUSBAN felkínált lehetőséggel. Tanuljuk meg, hogy a helyes istenismeret az önismeretet fejleszti, mert „az Úr mindent Krisztusra nézve teremtett.” (Kálvin János) Szoros kapcsolatban áll ma is az Isten- és emberismeret. Az, hogy én Isten képére vagyok teremtve, nem nemesebb lélekké tesz, nem kiválóság eredménye, hanem felelősség, sőt számon kérhető. Ha Isten megvonja kegyelmét, az embernek önmagában nincs állandósága. Az ember semmit nem birtokol az Istenből, minden ajándék. Nincs bennünk varázsdarabka, nem rendelkezünk a kóddal, nincs chip, amit Isten belénk ültetett. Az istenképesség nem valamiből áll, ebből vagy abból. Isten nem mozaikot rak össze, hanem az embert formálja meg. Mi nem összerakott, összetákolt végtermékek vagyunk, hanem az Úr munkájának az eredménye. Nem lenne ember, ha nem az Úr hasonmása. Azzal ember az ember, hogy Isten képmása. Az Istenképesség pedig egyetlen egy dolognak az eredménye: a kapcsolatnak. Az Úr azért teremtett, hogy végbemehessen valami Isten és ember között. Az Úr által elkezdett és bevégzett kapcsolatnak a lenyomata az ember élete. Nagy kérdés, hogy a helyes és az egyedüli viszony fennáll az Úr és közted? Vagy a kapcsolat ápolása sokszor egyoldalú? Olvassuk csak el, hogy gyakran csak Isten akarja újból felvenni a kapcsolatot (Kolossé levél III. része és Efézusi levél IV. része)

Isten mindig reparál, méghozzá bennünket. Az istenképesség ma is annak a függvénye, hogy Urrá lesz-e Krisztus életünkön valaha. Mindenütt Jézus az Úr a mi életünkben? Az ő képére lettünk újjáteremtve? Ennél személyesebb már nem lehet,

mert Isten szava, az első és az utolsó is, a szüntelen kapcsolatfelvételtől beszél. Helyes képet alkotni a Teremtőről csak Krisztus által lehet. Kapcsolatfelvétel, melynek az eredménye az, hogy az emberből gyermeket formál. Gyermeket, akit karjára vesz. Gyermeket, akit megáld. Gyermeket, akit jóságosan táplál. Teremtényből gyermeket. „Énnekem az Ő Fiáért, Krisztusért Istenem és Atyám...” (Heidelbergi Káté 26. kérdés felelete) – ez a gyermekek hitvallása a Teremtő Istenről. Jézus ajándékoz meg minket az igazi istenképűséggel, az a Jézus, aki vállalja értünk a megkötözöttséget, a bűn rabságát, és akit földi bírója, maga Pilátus így nevez: „Ecce homo! – Íme az ember!” (Jn 19,5) A humánumnak, az embernek Isten adja vissza rendeltetési helyét Jézus Krisztus által. Őbenne fogadja vissza áldott gyermekeként a tékozló fiakat. (vö. IKor 11,7; Róm 8,29) Így indul az élet, és ez így volt jó. A kibontakozó élet az Úr irgalmát elfogadva Isten világosságában törekszik élni, és Krisztusra hasonlítva elváltozni. Amíg így élünk, addig valóban minden jó.

Az ember azonban nemcsak Isten előtt és Istennel él, hanem társas kapcsolatra rendeltett. Az ember azért van, hogy legyen a teremtett világ számára, és létezzen az embertársa számára. Együtt Isten előtt. Az ember társ és társaság nélkül tévedés. Az ember, a humánus csak a társ mellett nyilvánulhat meg az Úr gyermekeként. Nem egyedül, de mégis különbözőségben: „férfiként és nőként.” Egyik a másikat meghallgatja, segíti, erősíti, ahogyan Krisztustól tanulta, azzal az indulattal (vö. Fil 2,5), mert a mi hevünket csak Ő tudja lecsillapítani, hiszen mi mindig karddal hadonászunk és sebeket ejtünk, mint Péter. (Mt 27,51-52) Drága testvérek! Isten nincs és nem is akar egyedül lenni: „teremtsünk, alkossunk!”, a legmélyebb Atya–Fiúi kapcsolatból világosan kitűnik ez. Az embertől sem várja el a magányt. A legnagyobb szomorúsága Istennek az Édenkertben az ember magánya. (IMóz 2,19) Az ember csak párban teljes, de mégis nem egyszerűen csak egy párt alkot gerlice módjára, hanem ez különös jelentőségű. A különbözőség egységesen: „férfivá és nővé.” Az egységet a teremtő és gondviselő Isten garantálja. Hárman párban. Keresztyén házasság, ahogyan Krisztus fogalmaz: „Amit tehát az Isten egybekötött, ember el ne válassza.” (Mk 10,9) A férfiasság nem a bicepszgyakorlatok eredménye, a

nőiesség pedig nem a bájon alapul. A férfiak elsősorban nem romantikus sármőrök, és a nők elsősorban nem vadregényes mesebeli Xénák, hanem Isten képére alkotott teremtmények. Tudni a helyem mindenütt, a családban férjként, feleségként, édesanyaként, édesapaként, nagymamaként, nagyapaként csak a Teremtő által lehet. Látni önmagam Isten drága tervében férfiként és nőként csak a Teremtő által lehet. Tapasztalni az Ő áldó jelenlétét azokban a kapcsolatokban, amelyekben nyilvánvaló, hogy Nélküle nem megy és nem is fog működni. Férfiként, hűséges gondviselőként, családapaként, az Úr gyermekeként funkcionálni. Nőként, hűséges segítőtársként, családanyaként, az Úr gyermekeként funkcionálni. Nem átvenni, nem felcserélni a szerepeket, hanem betölteni a szerepünket Isten nagy művében, az életben. Így indul az élet rendje, és ez így van jól. Ez a szépsége és boldogsága a teremtettségnek. Mindezt Isten áldásának a jelenlétében. „Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké!” (Zsolt 133, 3b), ahol egyetértés van. Ahol a Vele és az embertársakkal felvállalt kapcsolat nyilvánvaló. Isten áldásának a tudata, hálássá tesz a sikerekben, és értéket ad annak, amit észre sem veszünk. Isten áldása segít, hogy figyelmesen bánjunk mindazzal, amit Ő ránk bízott, és erőt ad mindahhoz, amit el kell végeznünk, mint az Ő sáfárainak. (vö. IPt 4,10-11) Amit Isten létrehoz, az igen jó, mert az Ő áldása nyugszik rajta. Az ember teljesen megfelelt és megfelel ma is Isten igényeinek. Megvolt és megvan ma is a lehetősége annak, hogy ilyen is maradjon. Könyörögjünk Pécselyi (Péczeli) Király Imre, 17. században élő komáromi és érsekújvári református lelkipásztor énekszavaival, aki ennek az igének az összefoglalóját tárja buzgó könyörgés formájában elénk, magasztalva mindenért Istent, a bölcs Teremtőt: *„Bölcs Isten remeki! Kik az ő képei vagytok, És őtőle lehelt emberi lélekkel bírtok: Az örökkévalót lássátok Munkáiban és imádjátok; Egy szívvel és szájjal mondjátok: „Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás, A szentek Urának legyen örök magasztalás! Kiben soha nincs megváltozás, Vagy ígérettől elhanyaglás: Tőle fejünkre szálljon áldás!”* (278. dicséret 7-8. versei) Ámen.

Utóima:

„Köszönjük, Istenünk, vezérlő Segítségünk, irgalmas Teremtő és Bennünket hordozó Atyánk a Jézus Krisztusban, hogy Te semmit sem mulasztottál velünk kapcsolatban. Egymagad feszítetted ki az eget, [...] hatalmas dolgokat művelsz ma is, kikutathatatlanul, csodás dolgokat, megszámlálhatatlanul.” (vö. Jób 9,8-10) Általad értelmünk és szívünk sötétsége világossággá változott, és a rögzös utat simává formáltad. Véghezvitted mindazt, amit megmondtál.” (vö. Ézs 42,16b-c) Köszönjük, hogy egyedül könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogatott minket a felkelő fény a magasságból lehet és van életünk. Úr Jézus Krisztus, kérünk igazítsd rá lábunk, egész életünk, férfiasságunk, nőiességünk, apaságunk és anyaságunk a békeség útjára.” (vö. Lk 1, 78-79) „Urunk, Te vagy egyedül! Te alkottad az eget, az egek egeit és minden seregüket, a földet és mindent, ami rajta van, a tengereket és mindent, ami bennük van. Te adsz életet mindnyájunknak. Előtted borul le az ég és a föld serege. Köszönjük, hogy Te bűnbocsátó Isten vagy, kegyelmes és irgalmas, hosszú a türelmed és nagy a szereteted, ezért nem hagytál el bennünket. (vö. Neh 9, 6.17) Áldásodért esedezünk. Áld meg házunk népét, akik mellé rendeltél bennünket. Áld meg „kezünk minden munkáját, drága Istenünk, Urunk, ...” (vö. 5Móz 2,7a) Add, hogy „úgy tekintsen minket minden ember, mint Krisztus szolgáit és a Te titkaidnak sáfárait.” (vö. IKor 4,2) Ajándékozz meg hűségeddel, hogy amikor, mi hűtlenek vagyunk munkahelyünkön, házasságunkban, és gyermeked viselkedésünk, akkor valljuk azt meg bűnbánattal, és lássuk meg Lelked által, mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet. Könyörgünk személyesen az édesanyáért, köszönjük, hogy az Ő földi szeretetükben mutattad meg hűséges irgalmadnak a nagyságát. Tudjuk, hogy az ő gondoskodásukban ott van könyörületednek a jele (vö. Ézs 49,15a), de ha mások megfedkeznének is rólunk, Te nem feledkezel meg, mert tenyeredbe véstél be bennünket, és szüntelen Előtted vannak hajlékaink falai. (vö. Ézs 49,16) Fohászkodunk népedért, legelőd nyájáért, kérünk, tudatosítsd bennünk, hogy Te teremtettél bennünket és a Tied vagyunk. (vö. Zsolt 100,3) Imádkozunk betegeinkért, a gyilkos kórral szemben élvonalban harcolókért, támogasd meg Urunk az egyedülállókat, a lelki betegeket, a hitharcosokat, és a hitvédelmezők seregeit, hogy mindenkor tudják a Veled való kapcsolat mindent legyőz. Légy oltalmazónk és védelmezőnk az örök életre. Jézusért, kérünk, hallgass meg. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Adakozás: „Bizony, mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe. Azok ugyanis mind a feleslegükből dobtak az áldozati ajándékokhoz, ő azonban szegénységéből mindazt beledobta, amije volt, az egész vagyonát.” (Lk 21,3-4)

Áldás: Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! Adjanak most hálát az Úrnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, mert megittatta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket. Ámen. (Zsolt 107,1.8-9.)

Záró ének: 249. dicséret: „Nagy az Úr, ki fényes házát építette...”